

Láska na otvorenom mori

IKAR

*Nežrný
darebák*

Johanna Lindseyová

Johanna Lindsey
GENTLE ROGUE

Copyright © 1990 by Johanna Lindsey
Published by arrangement with Avon,
an imprint of HarparCollins Publisher.
All rights reserved.

Translation © 2000, 2021 by Martin Albrecht
a Martina Masárová / LITA, 2020
Cover design © 2021 by Matej Rudinský
Slovak edition © 2000, 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7797-7

*Venujem svojej švagrinej Lawree
a jej bábätku Nataši Howardovej*

Kapitola 1

1818 LONDÝN

GEORGINA ANDERSONOVÁ NAPICHLA REĎKOVKU NA VIDLIČKU, zacielila a reďkovka preletela izbou. Iba o vlások minula vypaseneho švába. Reďkovka sa rozplesla na stene len niekoľko centimetrov od cieľa a šváb zmizol v neďalekej pukline v stene. Dosiahla, čo chcela. Pokiaľ tie malé potvory nevidí, môže si predstavovať, že v izbe vôbec nie sú.

Odvrátila sa od nezjedenej večere, na chvíľu sa zahľadela do taniera a potom ho odtisla s grimasou na tvári. Čo by len dala za Hannahinu večeru pozostávajúcu zo siedmich chodov. Za sedem rokov služby u Andersonovcov sa Hannah presne naučila, čo má ktorý člen rodiny rád. Georgina už týždne snívala o ozajstnom dobrom jedle. Odkedy prišla do Anglicka, mala iba raz poriadne jedlo, a to pred piatimi dňami, v tú noc, keď ich loď zakotvila v prístave a prihlásili sa v hoteli Albany. Mac ju pozval do reštaurácie. Na druhý deň sa museli z hotela odsťahovať do lacnejšej ubytovne. Nedalo sa nič robiť. Keď sa vrátili z reštaurácie, zistili, že im z batožiny zmizli všetky peniaze.

Georgina nemohla brať na zodpovednosť hotel, lebo ona a Mac bývali na rôznych poschodiach. Pravdepodobne ich okradli počas dlhej cesty z prístaviska na East Ende na Piccadilly na West Ende, kde sa nachádza prestížny hotel

Albany. Zrejme sa to stalo, keď im vyložili kufre na strechu koča, ktorý si prenajali aj s kočišom.

Problémy sa však začali už oveľa skôr, hneď ako sa pred týždňom priplavili k anglickému pobrežiu a zistili, že ich loď nemôže vplávať do prístavu a že bude trvať aspoň tri mesiace, kým dostanú povolenie vyložiť náklad. Aspoň cestujúci mali šťastie, lebo im povolili veslovať na loďkách a vyložiť sa na breh. Aj tak však museli počkať niekoľko dní.

Nebolo to nič nezvyčajné, veď aj Georgina dobre vedela o dopravných problémoch na Temži. Nedalo sa prehliadnúť, že lode do Londýna prichádzajú v istých ročných obdobiach v rovnakom čase, lebo podliehajú rovnakým poveternostným podmienkam. Jej loď bola jednou z tucta iných amerických lodí, čo plánovali zakotviť v prístave v tom istom čase. Práve tento problém s preplnenosťou prístavu bol jedným z dôvodov, prečo sa jej rodina na svojich obchodných cestách už pred vojnou vyhýbala Londýnu. Loď spoločnosti Skylark Line bola v Londýne naposledy roku 1807, keď Anglicko začalo s blokádou Európy počas vojny s Francúzskom. Trh s Ďalekým východom a so Západnou Indiou bol pre spoločnosť Skylark rovnako výnosný a navyše menej nebezpečný.

Skylark Line sa vyhýbala obchodu s Anglickom dokonca aj po podpise dohody z roku 1814, lebo vážnou prekážkou úspešného obchodovania bol nedostatok skladových priestorov. Veľmi často sa stalo, že cenný tovar aj niekoľko dní stál na brehu vydaný na milosť a nemilosť nepriazni počasia a zlodejom, ktorým sa takto podarilo ročne obohatiť aj o pol milióna libier.

Jednoducho to nestálo za všetky ťažkosti a straty, a už vôbec nie, keď jestvovali rovnako lukratívne cesty. Práve preto Georgina neprišla do Londýna na lodi spoločnosti Skylark a preto sa jej tu nepodarilo nájsť ani jednu loď,

čo by ju odviezla späť domov. To sa neskôr ukázalo ako problém, lebo Macovi a jej ostalo dovedna iba dvadsaťpäť amerických dolárov, ktoré zachránili iba preto, že ich mali v čase krádeže pri sebe. Netušili, ako dlho im to musí vydržať, preto Georgina teraz nocovala v prenajatej izbičke nevelkých rozmerov v istej krčme v štvrti Souhwark.

V krčme! Keby to tak vedeli jej bratia. O nič lepšie neobíde, keď sa dozvedia, že odišla na more bez ich vedomia v čase, keď sa rozliezli po rôznych častiach sveta. Najhoršie však bude, keď sa dozvedia, že odišla bez ich súhlasu.

Nakričia na ňu a predstava piatich starších bratov, ktorí jej nadávajú, čo by si vlastne aj zaslúžila, nebola vôbec príjemná. Nič z toho však Georgine nezabránilo vydať sa do Anglicka iba v spoločnosti Iana MacDonella, ktorý nebol ani len jej príbuzný. Niekedy rozmýšľala, či sa zdravý rozum, taký typický pre jej rodinu, neminul práve vo chvíli, keď sa narodila.

Keď Georgina vstala od malého stolíka, pri ktorom večerala, ktosi zaklopal na dvere. Potlačila prirodzenú túžbu pozvať prichádzajúceho dnu. Vždy považovala každého, kto zaklopal na dvere, za niekoho zo služobníctva, člena rodiny alebo priateľa. Bolo to prirodzené, lebo za svoj dvaťdvaročný život nikdy nespala inde ako vo svojej posteli, vo svojej vlastnej izbe doma v Bridgeporte v štáte Connecticut alebo v kajute na niektorej z lodí spoločnosti Skylark. Až do minulého mesiaca. Nikto však nemohol vstúpiť, lebo dvere boli zamknuté. Poslúchla príkaz starostlivého Maca, ktorý jej neraz opakoval, že nesmie nechávať dvere otvorené a musí sa v izbe zamykať, lebo v tomto nepriateľskom meste plnom zločincov sa nedá nikomu dôverovať.

Škótsky prízvuk, čo sa ozval spoza dvier, poznala dobre, lebo patrilo Ianovi MacDonellovi. Otvorila dvere a vpustila ho dnu. Odstúpila, aby mohol prejsť.

„Mal si šťastie?“

Zhlboka sa nadýchol a sadol si na stoličku, z ktorej pred chvíľou Georgina vstala. „Ako sa to vezme.“

„Zase máme problémy?“

„Vždy lepšie ako ocitnúť sa v slepej uličke, nezdá sa ti?“

„Ale áno,“ odvetila bez nadšenia.

Nemohla dlhšie čakať, veď sa nemali poriadne o čo oprieť. Pán Kimball, námorník na lodi *Portunus*, patriacej jej bratovi Thomasovi, jej povedal iba toľko, že jej dávno strateného snúbenca Malcolma Camerona istotne videl na lodi *Pogrom* istého britského obchodníka, keď sa lode stretli pri ceste *Portunusa* späť do Connecticutu. Jej brat Thomas to nemal ako overiť, lebo pán Kimball sa o tom zmienil až vtedy, keď im *Pogrom* dávno zmizol z dohľadu. Isté však bolo, že *Pogrom* smeruje do Európy, pravdepodobne k domovskému prístavu v Anglicku.

Napriek všetkému išlo o dôležitú správu, lebo to bola prvá informácia o Malcolmovi za uplynulých šesť rokov, odkedy ho zlákala loď *Nereus* jej brata Warrena, mesiac pred vyhlásením vojny v júni 1812.

Jedným z dôvodov vojny bola nevráživosť amerických námorníkov k anglickému loďstvu. Malcolm mal hneď na svojej prvej plavbe smolu – a to jednoducho preto, že si uchoval svoj cornishamský prízvuk, keďže prvú polovicu života prežil v Cornwalle v Anglicku. Teraz už však bol Američan, lebo jeho dávno zosnulí rodičia sa roku 1806 usadili v Bridgeporte a nemienili sa do Anglicka vrátiť. Vojak z HMS *Devastation* tomu však nechcel uveriť a Warren si od nich vyslúžil na líci malú jazvu.

Neskôr sa Georgina dopočula, že posádku lode HMS *Devastation* rozdelili medzi šesť iných vojnových lodí. Odvtedy nemala nijaké správy. Bolo jej jedno, čo Malcolm

hľadal na anglickej obchodnej lodi teraz, keď sa vojna dávno skončila. Aspoň našla prostriedok, ako ho nájsť, a nemienila opustiť Anglicko, kým sa jej to nepodarí.

„Tak za kým si bol dnes?“ s povzdychom sa opýtala Georgina. „Zase za niekým, kto je niečí známy a ktorý asi vie, kde sa Malcolm nachádza?“

Mac si vzdychol. „Tváriš sa, akoby sme stále chodili v začarovanom kruhu. Veď hľadáme iba štyri dni. Nezaškodilo by ti trochu Thomasovej trpezlivosti, nemyslíš?“

„Mac, Thomasa mi nespomínaj. Ešte vždy som naňho nahnevaná, že nešiel hľadať Malcolma.“

„Veď by išiel, keby...“

„Áno, o šesť mesiacov! Chcel, aby som čakala ďalších šesť mesiacov, kým sa vráti zo Západnej Indie, potom ktoviekoľko, kým príde sem, nájde Malcolma a vráti sa s ním domov. No, musím ti povedať, že na to by som nemala trpezlivosť. Už som čakala šesť rokov.“

„Štyri,“ opravil ju Mac. „Aj tak by ti nedovolili, aby si sa zaňho vydala, kým nemáš osemnásť, napriek tomu, že ťa požiadal o ruku už dva roky predtým.“

„To s tým nesúvisí. Vieš, že keby bol niektorý z mojich bratov doma, išiel by Malcolma hľadať hneď. Ale nie, musel byť doma práve optimista Thomas so svojou trpezlivosťou svätca a jeho *Portunus* bola jediná loď spoločnosti Skylark v prístave. No nemám šťastie? Dokonca sa mi smial, keď som mu povedala, že keď zostarnem, Malcolm ma už nebude chcieť.“

Mac sa premáhal, aby sa nad jej poznámkou neuškrnul. Nie div, že sa jej brat smial, keď to povedala. Táto maličká sa nestarala o svoj zovňajšok. Na krásnu dievčinu sa zmenila až vo svojich devätnástich. Keď dosiahla osemnásť rok, to, či si nájde manžela, záviselo od lode, ktorá jej patrila. Mac mal podozrenie, že najmä to motivovalo mladého Camerona,

aby ju požiadal o ruku predtým, ako odplával s Warrenom na Ďaleký východ. Plavba mala trvať niekoľko rokov.

Pre britskú rozpínanosť sa aj tak už dosť dlhá cesta ešte väčšmi predĺžila. Dievčina však nemienila poslúchnuť svojich bratov, ktorí jej radili, aby na Malcolma Camerona zabudla. Po skončení vojny sa mal predsa vrátiť domov, ale neurobil to. Ona však bola odhodlaná čakať. Už to malo byť pre Thomasa výstrahou, upozornením, že len čo zdvihne kotvy, sestra stratí trpezlivosť. Vedela predsa, že jej brat sa chystá do Západnej Indie a má náklad doručiť do dvanásť-tich rôznych prístavov. Azda nemala rovnako dobrodružného ducha ako celá jej rodina? Mala to v krvi rovnako ako oni. Navyše jej v povahe chýbala Thomasova trpezlivosť.

Thomas síce mohol predpokladať, že o celú záležitosť sa postará jeho brat Drew, ktorého loď mala priplávať do prístavu koncom leta. Drew vždy doma pobudol niekoľko mesiacov, než sa vydal na ďalšiu cestu. Ten darebák so zmyslom pre zábavu nikdy nevedel sestre nič odoprieť. Dievčina však nečakala ani na Drewa. Zabezpečila si miesto na lodi, ktorá mala odplávať tri dni po Thomasovom odchode, a nejako sa jej podarilo prehovoriť Maca, aby ju sprevádzal. Dnes už ani sám nevedel, ako ho presvedčila, že je to vlastne jeho nápad.

„Ale choď, Georgie, vôbec nie sme na tom tak zle, keď si vezmeš, že Londýn má viac obyvateľov ako celý Connecticut. Mohlo to byť oveľa horšie, keď teraz vieme, že nikoho z *Pogromu* nenájdem. Takže muž, s ktorým sa mám zajtra stretnúť, pozná nášho človeka. Ten, s ktorým som sa dnes rozprával, dokonca tvrdí, že Malcolm s týmto pánom Willcocksom opustil loď. Tak kto by mal o ňom vedieť niečo viac?“

„To znie sľubne,“ prikývla Georgina. „Pán Willcocks by nás mohol zaviesť priamo k Malcolmovi, nuž... myslím, že pôjdem s tebou.“

„To teda nie,“ odsekol Mac a zamračene sa k nej naklonil. „Mám sa s ním stretnúť v krčme.“

„No a?“

„Tak na čo iné som tu, ak nie na to, aby som dozrel, aby si nerobila väčšie hlúposti ako to, že si sa sem vybrala?“

„Mac...“

„Nič nehovor, moja milá,“ rozhodne ju zastavil.

Keď sa naňho pozrela známym pohľadom, hneď pochopil, že nemieni ustúpiť. Mračil sa a pritom vedel, že veľa nez môže, keď si táto čertica postaví hlavu. Tým, že je tu a nie doma, ako sa jej bratia domnievajú, to dokázala.

Kapitola 2

KOČ SO SIROM ANTHONYM MALORYM PREKROČIL RIEKU do bohatej štvrte West End a zastavil sa pred krásnym domom na Piccadilly. Býval to jeho staromládenecký dom, ale už to nebola pravda, lebo v koči sa s ním viezla jeho mladá nevesta lady Roslynn.

V dome s Anthonyom býval aj jeho brat James Malory. Z izby ho privolal ruch neskorých prišielcov a vykukol práve včas, aby videl, ako jeho brat nesie svoju mladú nevestu cez prah domu. Vôbec nevedel, že ide o bratovu nevestu, takže jeho otázka bola namieste.

„Prečo musím byť pri tom?“

„Dúfal som, že tá to nebude zaujímať,“ odvrkol Anthony a prešiel popri bratovi na schody so sladkým bremenom v náručí. „Ale keď už si tu, oznamujem ti, že som sa práve oženil.“

„Ty si sa zbláznil!“

„Je to pravda,“ nevesta sa spokojne rozosmiala. „Azda si nemyslíš, že by som len tak hocikomu dovolila nieť ma cez prah!“

Anthony sa na chvíľu zastavil a všimol si bratov neveriacky výraz v tvári. „Panebože, James, celý život čakám na chvíľu, keď sa nezmôžeš na slovo. Dúfam, že sa nenahneváš, ak tu nepočkám, aby som videl, ako prichádzaš k sebe.“ Svižne vybehol po schodoch.

Jamesovi sa napokon podarilo zatvoriť ústa. Odpil si whisky z pohára, čo stále zvieral v ruke. Neuveriteľné! Anthony sa oženil! Najväčší londýnsky zhýralec – najväčší iba preto, že James sa vzdal toho titulu tým, že pred desiatimi rokmi opustil Anglicko. Ale Anthony? Prečo urobil takú hlúposť?

Iste, tá mladá dáma bola prekrásna, ale veď Anthony si s ňou mohol užiť aj iným spôsobom. James už predsa vedel, že Anthony ju dávno zvedol. Aký mal vlastne dôvod, aby sa s ňou oženil? Nemala príbuzných, nikto by netrval na tom, aby to urobil. Niežeby mu niekto mohol prikazovať, možno okrem ich najstaršieho brata Jasona, markíza z Haverstonu a hlavy rodiny. Ani Jason by určite nenástojil, aby sa s ňou Anthony oženil. Vari mu sám celé roky zbytočne nedohováral, aby sa konečne usadil?

Okrem toho Anthony nemal nič spoločné s Nicholasom Edenom, vikomtom z Montiethu, ktorého prinútili oženiť sa s ich neterou Regan alebo Reggie, ako ju jej príbuzní volali. Vlastne to bol Anthony, čo na tom trval aj s pomocou ich brata Edwarda a Nicholasovej vlastnej rodiny. James len ľutoval, že sám nemohol prispieť svojou troškou do mlyna, lebo jeho príbuzní nevedeli, že je opäť v Anglicku. Sám sa snažil vypátrať spomínaného vikomta z iných, rovnako dôležitých dôvodov. Takmer sa mu podarilo znemožniť tomu

darebákovi prísť včas na svadbu s Regan, Jamesovou najmilšou neterou.

James potriasol hlavou a vrátil sa do izby, aby si naliať ďalšiu whisky. Niekoľko pohárov navyše mu azda pomôže nájsť odpoveď. James neuznával lásku. Ak Anthony odolával citom sedemnást rokov, potom bol rovnako imúnny proti láske ako jeho brat. V jeho prípade nemohlo ísť ani o túžbu po dedičovi, keďže počet titulov v rodine bol už zabezpečený. Derek, syn ich najstaršieho brata Jasona, bol už dospelý a nasledoval svojich mladších strýkov. Edward, druhý najstarší Malory, mal päť detí, všetky vo veku na ženie a vydávanie okrem najmladšej Amy. Dokonca aj James mal syna Jeremyho, hoci nemanželského. Dozvedel sa o ňom iba pred šiestimi rokmi. Nevedel, že jeho syna vychovávali v krčme, a keď jeho matka zomrela, dokonca tam aj ostal pracovať. Jeremy mal už sedemnást rokov a bol rovnaký záletník ako jeho otec. Takže Anthony ako štvrtý syn sa nemusel obávať o rod. Traja najstarší Maloryovci sa o všetko postarali.

James sa natiahol na pohovke s pohárom whisky v ruke. Jeho mohutné telo sa na ňu sotva zmestilo. Rozmýšľal, čo asi mladomanželia hore robia. Krásne zmyselné pery sa skrivilo do grimasy. Nevedel prísť na to, prečo Anthony vyvedol takú hlúposť a oženil sa. James by nikdy takú chybu neurobil. Pripúšťal však, že ak sa Anthony takto namočil, muselo to čosi znamenať – rovnako to bolo aj s Roslynn Chadwickovou, teda Maloryovou.

James ju chcel predtým zviest' napriek tomu, že vedel o Anthonyho záujme o ňu. Často obaja chceli rovnakú ženu, len tak pre dobrý pocit. Zvítazil vždy ten, koho prvého dáma obdarila úsmevom. Anthonymu, príťažlivému mužovi, ženy iba ťažko odolávali a James za ním v ničom nezaostával.

Napriek tomu by sa len ťažko našli takí rozdielni bratia. Anthony bol vyšší a štíhlejší, po starej mame zdedil tmavé vlasy a olivovú pleť. Regan, Amy a dokonca aj Jamesov nevlastný syn Jeremy sa naňho nezvyčajne ponášali. James mal zase pravé maloryovské črty: svetlé vlasy, svetlozelené oči a mohutné telo. Veľký, svetlovlasý a neodolateľný, ako hovorila Regan.

James sa pri spomienke na drahé dievča usmial. Ich jediná sestra Melissa zomrela, keď mala jej dcéra iba dva roky. James s bratom potom vychovávali jej dcéru Regan. Bola im ako vlastná. Teraz je vydatá za toho darebáka Edena, a čo bolo ešte horšie, vybrala si ho sama. Nemohli robiť nič, iba to tolerovať. Nicholas Eden bol príkladný manžel.

Ďalší manžel. Anthony to teda zaklincoval. Eden mal aspoň dôvod. Zbožňoval Regan. Ale Anthony zbožňoval všetky ženy! Aspoň v tom si boli s Jamesom podobní. James už síce dovŕšil tridsaťšesť rokov, ale ešte nestretol ženu, ktorá by ho očarila natoľko, aby sa s ňou oženil. Miluj ich a opusti, to bolo jeho heslo po celé roky a mienil sa podľa toho vždy riadiť.

Kapitola 3

IAN MACDONELL POCHÁDZAL Z DRUHEJ GENERÁCIE AMERICANOV, ale svojich škótskych predkov prezrádzal červenými vlasmi a mäkkým škótskym prízvukom. Nemohol sa však pochváliť typickou škótskou povahou. Celých svojich štyridsaťsedem rokov života bol miernej a trpezlivej povahy. Minulú noc však najmladšia z potomkov Andersonovcov podrobila jeho trpezlivosť ťažkej skúške.

Mac bol sused Andersonovcov, preto ich veľmi dobre poznal. Tridsaťpäť rokov sa plavil na ich lodiach, najskôr ako sedemročný, potom mladší námorník u starého pána Andersona a až donedávna ako zástupca kapitána na lodi *Neptune*, patriacej Clintonovi Andersonovi. Opakovane odmietol ponúkanú hodnosť kapitána. Podobne ako Georginin mladší brat Boyd, aj on sa zdráhal prijať úplnú kontrolu nad loďou, lenže o Boydovi sa predpokladalo, že raz predsa len prijme kapitánsku hodnosť. Aj keď Mac s morom pred piatimi rokmi skoncoval, nechcel ostať celkom mimo diania. Teraz kontroloval stav lodí spoločnosti Skylark po ich návrate do prístavu.

Pred pätnástimi rokmi, keď starý pán Anderson umrel – a o niekoľko rokov ho nasledovala aj jeho manželka –, Mac akoby adoptoval ich potomkov, i keď bol iba o sedem rokov starší než ich najstarší syn Clinton. Vždy bol rodine veľmi blízko, sledoval, ako rastú ich deti, bol pri nich, keď potrebovali radu a starý pán bol práve na mori, naučil chlapcov – a popravde aj Georginu – všetko, čo vedel o lodiach. Na rozdiel od ich otca, ktorý sa na more vrátil už po dvoch mesiacoch pobytu na súši, Mac vydržal bez mora aj celý rok.

Ako to už býva v prípade mužov, ktorí sú oddanejší moru ako rodine, narodenie Andersonových detí celkom presne označovalo cesty ich otca. Prvorodený Clinton mal dnes štyridsať rokov. Štvorročný pobyt ich otca na Ďalekom východe oddeľoval jeho narodenie od narodenia Warrena, ktorý bol od neho o päť rokov mladší. Thomas sa narodil až o ďalšie štyri roky a Drew ešte o štyri roky neskôr. Ich otec bol iba pri narodení tohto dieťaťa, lebo búrka a vážne poškodenie lode zabránili starému pánovi vyplávať na more, a ešte ďalšie problémy ho zdržali doma

takmer rok. To stačilo, aby stál pri narodení Drewa a aby sa dozvedel, že jeho manželka čaká Boyda, ktorý sa narodil o jedenásť mesiacov po staršom bratovi.

O ďalšie štyri roky prišlo na svet ich najmladšie dieťa a jediné dievča. Chlapci sa vybrali na more, hneď ako dovršili ten správny vek. Georgina však ostávala doma a vítala každú loď, ktorá sa vrátila do prístavu. Nie div, že ju mal Mac tak veľmi rád, strávil s ňou predsa oveľa viac času ako s jej bratmi. Poznal ju dobre a vedel o všetkých jej trikoch, preto by sa dalo predpokladať, že si poradí s jej výmyslami. Opak bol pravdou – stála tu pri ňom, pri barovom pulte jednej z najvykričanejších krčiem v prístave.

Mac bol vďačný aspoň za to, že si Georgina uvedomila, ako ďaleko zašla so svojimi výmyslami. Bola poriadne nervózna, to jej však nezabránilo trvať na tom, že neodídu, kým sa tu nezjaví pán Willcocks. Aspoň sa im podarilo poriadne ju zamaskovať.

Na jemné ruky si natiahla obrovské rukavice, najufúľanejšie, aké Mac videl. Boli také veľké, že nimi ledva uchopila pohár piva. Kým dievčina nezdvíhala ruky, nežné obliny jej hrude zakrýval veľký neforemný sveter. Na nohách mala obuté vlastné čižmy v takom zúfalom stave, že sa ľahko dali považovať za mužské baganče, ktoré niekto pred rokmi vyhodil. Pieskovohnedé kučery si zastrčila pod vlnenú čiapku, stiahla si ju až na krk a uši tak, že zakrývala aj jej hnedé oči.

Vyzerala riadne zúbožene, ale do spoločnosti prístavných povaľačov a chudobných námorníkov zapadala svojím zjavom ešte lepšie ako Mac s úbohým ošatením, čo síce nevynikalo krásou, ale bolo kvalitnejšie ako čokol'vek, čo sa tu dalo vidieť. Vlastne až dotedy, kým nevstúpili dvaja džentlmeni z vyššej spoločnosti.

Úžasné, ako vie nevhodná návšteva stíšiť aj tú najrušnejšiu miestnosť. V tomto prípade bolo počuť iba hlasné dýchanie a Georginin šepot.

„A to je čo?“

Mac neodvetil a naznačil jej, aby bola ticho aspoň do vtedy, kým si ostatní prestanú všímať prišielcov a začnú sa rozprávať. Keď sa v miestnosti opäť rozprúdila vrava, Mac rýchlym pohľadom skontroloval, či sa Georgina neprezradí správaním. Ona však len nezaujato hľadela do pohára s pivom.

„To nie je náš človek. Podľa vzhľadu je to iba párik čudákov.“

Mac začul tichý šepot: „Či som vždy nehovorila, že sú arogantnejší, ako je bežné?“

„Vždy?“ Mac sa uškrnul. „Začala si tak hovoriť iba pred šiestimi rokmi.“

„A to len preto, že som si to predtým neuvedomila,“ odsekla Georgina.

Mac sa skoro rozosmial. Stále sa hnevala na Angličanov, že jej ukradli Malcolma, a jej hnev nezmiernila ani skutočnosť, že vojna sa dávno skončila. Začne k nim byť opäť zhovievavá, len ak sa Malcolm vráti. Ani Georginini bratia nevyberali slová, keď rozprávali o nespravodlivosti a útokoch Britov proti Američanom, a to už pred vojnou, keď ich obchod po prvý raz ovplyvnila britská blokáda európskych prístavov. Ak ešte dnes niekto prechovával nenávisť k Angličanom, tak to boli bratia Andersonovi.

Už vyše desať rokov Georgina počúvala na adresu Angličanov ostré nadávky. Vtedy jej to bolo jedno, len ticho sedela v kúte a prikyvovala. Keď sa jej celá záležitosť dotkla osobne stratou snúbenca, to už sa začal iný príbeh. S rozdielom, že svoju nenávisť nedávala tak zjavne najavo ako jej

bratia. Nikto však nepochyboval o jej odpore k všetkému anglickému.

Georgina vycítila, že sa na nej Mac zabáva, a nemusela ani vidieť jeho uskrňajúcu sa tvár. Mala chuť udrieť ho poriadne do brady. Bála sa však čo i len zdvihnúť hlavu, aby nevzbudila pozornosť hlučného osadenstva. Nadávala si za vlastnú tvrdohlavosť, čo ju sem priviedla, navyše Mac sa opovážil vysmievať sa jej. Prialo si dobre sa prizrieť tým fičúrom.

„Willcocks, Mac? Spomínaš si naňho? To kvôli nemu sme tu. Ak tá to veľmi neobťažuje.“

„Nebud' predsa protivná,“ nežne ju zahriakol.

Vzdychla si. „Prepáč. Len by som chcela, aby sa ten človek už ukázal. Si si istý, že už tu niekde nesedí?“

„Vidím tu niekoľko bradavíc na lícach a nosoch, ale ani jednu na spodnej pere nízkeho zavalitého chlapíka so svetlými vlasmi, čo má asi dvadsaťpäť rokov. S takýmto opisom by sme ho nemali prehliadnuť.“

„Ak je opis presný,“ podotkla Georgina.

Mac pokrčil plecami. „Máme len ten a je to lepšie ako nič, nie? Nerád by som chodil od stola k stolu a pýtal sa. Panebože, spod čiapky ti vytŕčajú vlasy.“

„Ššš!“ zasyčala Georgina, prv ako stihol zakliať, ale okamžite si siahla na vlasy, aby zachytila padajúci pramienok.

Nanešťastie sveter sa jej povytiahol a tesne obopol útle krivky, čo sa nedali ani pri najlepšej vôli považovať za mužské. Všetko však vyriešil rýchly pohyb ruky k poháru s pivom. Tá chvíľa však stačila na to, aby si to všimol jeden z dobre oblečených mužov, ktorí predtým vyvolali taký rozruch a teraz sedeli neďaleko Georginy a Maca.

James Malory bol prekvapený, hoci to na sebe nedal znať. S Anthonyom dnes sedeli už v deviatej krčme v márnej

snahe nájsť Gordieho Camerona, Roslynninho škótskeho bratanca. Dnes ráno sa dozvedel, ako sa Cameron snažil prinútiť ju vydať sa zaňho, dokonca ju aj uniesol, ale jej sa podarilo utiecť. To bol dôvod, prečo sa s ňou Anthony oženil – aby ju ochránil pred jej zákerným bratancom, aspoň to tvrdil. Anthony bol odhodlaný toho podliaka nájsť, aby mu pohrozil, oznámil novinu o Roslynninej svadbe a poslal ho späť do Škótska s varovaním, nech sa viac neopováži obťažovať ju. Skutočne len pre bezpečnosť mladej nevesty, alebo mal na tom jeho brat ešte iný osobný záujem?

Nech už k tomu Anthonyho viedli akékoľvek motívy, bol si istý, že svojho muža našiel, hneď ako zbadal červeno-ovlasého chlapíka pri barovom pulte. Preto si k nim sadli tak blízko. Dúfali totiž, že začujú aspoň útržky ich rozhovoru. O Gordiem Cameronovi vedeli len to, že je červeno-ovlasý s modrými očami a hovorí so škótskym prízvukom. Ten začuli v jeho reči, keď trochu zvýšil hlas, aby zahriakol svojho mladého spoločníka.

„Počul som dosť,“ stroho odvrkol Anthony a vstal.

James, ktorý lepšie poznal prístavné krčmy ako Anthony, presne vedel, čo by mohlo nasledovať. V priebehu niekoľkých sekúnd by sa k oboj stranám pridala celá krčma. Anthony bol síce výborný zápasník, rovnako ako jeho brat, ale na takýchto miestach neplatili džentlenské pravidlá. Kým sa postavil chlap proti chlapovi, mohol ľahko čakať niečí úder od chrbta.

S touto predstavou chmatol James brata za ruku a zasyčal: „Nič si nepočul. Buď rozumný, Tony. Nikdy nevieš, koľko mužov v tejto miestnosti stojí za ním. Musíme počkať, kým odíde.“

„Ty môžeš čakať. Ja mám doma mladú nevestu a už som čakal dosť.“

Prv než sa brat znovu obrátil, James zavola na muža: „Cameron?“ Dúfal, že sa muž neobrúti a tým sa celú záležitosť skončí. Nanešťastie sa dočkal opačnej reakcie.

Georgina a Mac sa na zvuk toho mena naraz obrútili. Georgina si uvedomila, že sa ocitla zoči-voči celej miestnosti, ale dúfala, že uvidí Malcolma. Možno naňho niekto volal.

Keď Mac uvidel, ako si vysoký tmavovlasý aristokrat striasol z pleca spoločníkovu ruku, ktorou sa ho pokúšal zastaviť, zaujal obranný postoj. Jeho protivník naňho nahnevane gánil.

Georgina si nemohla pomôcť a s očividným záujmom pozerala na tmavovlasého muža, čo sa rozbehol k Macovi. Nikdy nevidela šarmantnejšieho, modrookého a diabolsky pekného chlapa. V mysli jej títo dvaja vyparadení páni pripomínali tých, o ktorých jej rozprával Mac. Tento muž však ničím nepripomínal typického šviháka. Bol odetý do kvalitných šiat, na ktorých nebolo ani stopy po prehnaných ozdobách zo saténu alebo hodvábu. Keby nemal modernú kravatu, povedala by, že vyzerá ako ktorýkoľvek z jej bratov, keď sa elegantne obliekli.

Všetko to neuniklo jej pozornosti, ale jej nervozita stále vzrastala, lebo na správaní tohto muža nebolo vôbec nič priateľské. Práve naopak, sršal hnevom, ktorý, ako sa zdalo, len sťažka ovládal a bolo jasné, že svoju zlosť obracia na Maca.

„Cameron?“ opýtal sa ho chlapík potichu, ale hrozivo.

„Volám sa MacDonell, pane, Ian MacDonell.“

„Klamete.“

Georgina naňho prekvapene pozrela a slabo vykričla, keď videla, ako muž schmatol Maca za golier a pritiahol ho k sebe, takže sa ocitli zoči-voči. Mac sa na muža roz-

horčene díval a Georgina nevedela, čo robiť. Nemôže im predsa dovoliť, aby sa pobili. Mac sa nevyhýbal bitke tak ako všetci námorníci, ale dnes sem neprišli preto. Nemohli si ani dovoliť privolať pozornosť mužov sediacich okolo.

Georgina vytiahla z rukáva nôž aj napriek tomu, že nevedela, ako ho správne použiť. Vlastne ho použiť vôbec nechcela, len sa chystala nenápadne pohroziť elegantnému pánovi, aby sa vzdialil. Prv ako stihla nôž poriadne uchopiť veľkou rukavicou, niekto jej ho vyrazil z ruky.

Až teraz spanikárila, lebo si uvedomila, že útočník nie je sám. Nevedela, prečo si vybrali práve ju a Maca, veď miestnosť bola plná vďačnejších objektov. Už o tom počula – o arogantných pánoch, čo chodia po krčmách a vyhľadávajú podobné šarvátky. Nemala v úmysle len tak stáť a pozeráť sa, ako si k nej niekto dovoľuje. Och nie. Pre tento nespravodlivý útok rýchlo zabudla, že sa má správať nenápadne.

Obrátila sa a zaútočila, slepo, nahnevane, so všetkou horkosťou a odporom proti aristokratom a Angličanom všeobecne, čo sa v nej nazbierali za posledných šesť rokov. Kópala, búchala, ale nanešťastie ubližovala iba sebe. Ten prekliaty muž stál pevne ako kamenný múr. To ju rozzúrilo ešte väčšmi.

Mohlo to takto pokračovať ešte dlhé hodiny, keby sa kamenný múr nerozhodol, že má toho dosť. Z ničoho nič Georginu schmatol, skrútil ju a odzadu pevne chytil jednou rukou cez prsia.

Akoby toho ešte nebolo dosť, tmavovlasý muž, čo stále držal Maca, vykrikol:

„Preboha, veď on je žena!“

„Zistil som,“ odvetil kamenný múr a Georgina cítila, že ho to nesmierne pobavilo.